

Babits tartózkodó, bűvó lélek, aki elefántcsontklastromába vonult: „másokra bízva az époszt, idegen vagy paraszti apák szabadabb gyermekeire...”

Bizonyos, hogy Szabó Dezső modern Sámbar-ként csúnya karikákat küldözget Babits és Szekfű orrára, de azt hiszem nagy szomorúságára van, hogy senkitől sem kap hasonló jókat, hogy vitázhatná igazságait égbe csapkodón.

Nem fejezhetem be soraimat, hogy ne szolgáltatassak igazságot Szabó Dezsőnek. Voltaképpen az örök magyar rezidencia „bolondja” ő a szó shakespearei értelmében... A királyoknak a sok talpnyaló közt csak a bolond mondhatta meg az igazságot, a királyok mindig bennük végezték el a lelki felsülködést. Az igazság tükrei voltak sokszor az előtt, akinek mindenki csak hazudott. Ezért van az, hogy Shakespeare Lear királyának bolondja királyibb, mint a bolonddá lett, mindenéből kiforgatott király. — A Ludas Máttyás füzetek legelsőinek egyikében, hol Szabó Dezső új életet kezd, ez a mottó húzódik a mosolyok mögött:

Lear: Dost thou call me fool, boy?

Fool: All thy other titles thou hast given away,
that thou wast born with.

Demény János.

TOLDALAGHY PÁL:

BUKOTT ANGYALOK

Az asztallapra ejtem hát fejem,
mint aki álmos, vagy sebet kapott.
Víg dáridó volt eddig, bálterem
az élet. Aztán minden ablakot

bevert a jég, egy buzgó szélvihar,
míg csak leáztak drága selymeink
s az ifjúság tépett rózsáival
itt állhatunk mezítenül megint.

Miféle ösvény, nótás víg berek
ismerne rá e merszét elhagyott
lábakra? Hol és merre nézzetek,
ti, vak szemek, kik léha angyalok

tüzevel és tűzük ledér hevével
ragyogtatok és incselegtetek?
Elbuktunk és a gyászolók szemével
nem sírhatunk saját magunk felett.